

Getuigenis Mira

Het is nu ongeveer een jaar geleden. Of ik het echt al verwerkt heb, is voor mijzelf ook nog een vraag. Of ik het ooit echt zal kunnen verwerken is misschien een vraag die niet beantwoord hoeft te worden. Ik ga er mee aan de slag en dat is voldoende.

Ik, Mira, ben diegene die dit vertelt, dit heeft meegemaakt, dit herbeleeft en de enige die de controle hoort te hebben over hoe ik hiermee omga.

Over de lelijke dingen wordt niet gesproken. De weg naar succes is niet feilloos, toch wordt enkel het succes geprezen. We moeten allemaal die weg bewandelen, en toch zwijgen we allemaal over de hindernissen op ons parcours. Ik ben liever dapper dan succesvol. Dapper zijn is voor mij succesvol. Want dapper zijn kan enkel wanneer ik mezelf overwin. Anderen hebben allemaal een mening over wat ik heb meegemaakt. Anderen zullen altijd een mening hebben. Ze mogen hun mening hebben en ze mogen hun mening houden. Wat ik er mee doe is mijn maatstaf van succes. Wat ik ermee doe, bepaalt hoe dapper ik ben.

Daarom kies ik ervoor om mijn verhaal te delen.

Mijn verhaal

Een jaar geleden belandde ik in een situatie waarin ik geen controle had. Of toch niet in die mate dat ik zelf gewenst zou hebben. Ik heb altijd al de nood gehad om de controle te hebben. Door mijn verhaal te vertellen, krijg ik de controle langzaam terug. Gehoord worden is mijn manier van verwerking.

Ongeveer een jaar geleden werd ik niet gehoord. Ongeveer een jaar geleden werd ik verkracht. Verkrachting, een woord dat ik zelf liever niet uitspreek. Ik sprak mijn nee uit, maar mijn nee werd niet gehoord. Drie mannen luisterden niet, drie mannen leven onverstoord verder. Terwijl ik elke dag woorden afweeg in mijn hoofd. Terwijl ik elke dag herinnerd word aan die drie letters, 'nee', die drie mannen. Voor mij heeft die 'nee' betekenis, terwijl dit zelfs geen 'nee' zou moeten zijn. Mijn 'nee' kon even goed een traan zijn, mijn 'nee' kon even goed een overhaalde ja zijn, mijn 'nee' kon even goed door alcohol ontdaan zijn. Mijn nee was eigenlijk al zoveel te ver.

Een leuke avond uitgaan in het buitenland, die ik hoopte nooit te vergeten, is snel veranderd in een avond die ik helaas nooit meer kan vergeten. Midden in de nacht, niemand die me hoorde, niemand die ik kon bereiken, uiteindelijk bleven enkel ik en mijn versnelde adem over. Ik wandelde terug naar het resort waar ik verbleef terwijl ik mij langzaam realiseerde wat me net overkomen was. Ik probeerde mijn vriendinnen in België te bereiken maar het tijdsverschil maakte dit onmogelijk. Plots werd ik spuugmisselijk, mijn maaginhoud was snel geleegd en mijn tranen vloeiden onophoudelijk. Ik werd de volgende dag wakker, teleurgesteld dat het niet gewoon een nachtmerrie was. Wetende dat ik nog een week vastzat op reis, onderdrukte ik mijn emoties en gebruikte ik humor als dekmantel. Mijn vriendinnen hadden ondertussen de situatie opgepikt. Ze wezen me erop dat mijn mopjes niet grappig waren, dat ik naar de politie zou moeten gaan of op zijn minst m'n ouders moest inlichten. Mensen waren opeens op de hoogte zonder dat ik ze zelf had ingelicht. Ik probeerde het gewicht van de feiten te dragen door alles te minimaliseren.

De stap naar de politie

Ik hield en hou nog steeds de meest gruwelijke details achterwege in de hoop dat ik misschien ooit geloof dat die details er nooit waren. Want de strijd tussen mijn verhaal willen vertellen en geen verhaal willen hebben is nog niet gestreden. De details zijn datgene wat ik niet meer wil oprakelen. De details zijn de reden dat ik nooit naar de politie ben gegaan.

Een vriendin die hetzelfde had meegemaakt, was dapper genoeg om naar de politie te gaan. Stap voor stap moest ze de politie uitleggen wat er gebeurd was. Alleen dat al vond ik zo confronterend, het idee dat ik het verhaal opnieuw zou moeten afspeelen. Dat wou ik niet, dus ik ging niet naar de politie. Maar ondertussen lopen die mannen nog gewoon vrij rond. Misschien ga ik ooit nog naar de politie,

misschien ook niet. Een politiedossier is de bevestiging dat de nachtmerrie een realiteit is. De realiteit wil ik zelf onder controle hebben, zonder dat bepaalde feiten een hindernis vormen. De realiteit is iets waaraan ik zomaar wil kunnen ontsnappen. Momenteel heb ik geen nood aan een dossier dat misschien nooit afgewerkt wordt. Ik heb geen nood aan een dossier dat afgesloten wordt. Ik wil het zelf kunnen afsluiten.

We zijn met zoveel

Naarmate ik ouder word, en dat voor iemand die nog jong is ;) hoor ik steeds vaker de zin vallen. Vrouwen maar ook mannen. 'Ik ben verkracht'. Die drie woorden geven me instant kippenvel. 'Ik wou niet, ik zei nee', Die drie letters geven me instant kippenvel. Die drie mannen, hun DNA op mijn vel. Maar toen ik thuiskwam van mijn reis was het al te laat. Het DNA was al verloren. Het enige wat men nog kon doen, was een SOA test en een zwangerschapstest afnemen. Ik werd onderzocht, ik heb letterlijk en figuurlijk betaald voor de daden van die drie mannen. Die drie mannen die nog steeds vrij rondlopen. Maar misschien ben ik bozer op de reacties die ik kreeg dan op die drie mannen. Ik weet dat ik mag boos zijn. Maar ik kan het niet. Misschien heeft het schuldgevoel de boosheid onderuitgehaald. Ik weet dat ik mag verdrietig zijn. Maar ik kan het niet. Misschien heeft de angst het verdriet ingehaald. Ik weet dat ik mag teleurgesteld zijn. Ik ben teleurgesteld. In hoe ik moest zoeken naar erkenning en herkenning. Hoe mijn verhaal nog niet eens verteld was maar ik wel al een stempel kreeg. Hoe mijn verhaal verteld werd met woorden die ik zelf nooit had uitgesproken. Hoe mijn onschuld niet voldoende was omdat ik een kleedje droeg, omdat ik aan het feesten was, omdat ik tegen de mannen sprak, omdat ik me niet genoeg verzet heb. Ik ben teleurgesteld, dat er verantwoording gevraagd wordt aan slachtoffers van dergelijke feiten.

Slachtoffer, nog zo'n woord dat ik liever niet uitspreek. We zijn met veel maar er wordt gezwegen in alle talen. Ik wil en zal spreken voor zij die vechten in stilte. Ik hoop dat zij die zwijgen weten dat ik hen hoor. We zijn met zo veel. Alle leeftijden, alle genders, alle seksualiteiten en ga zo maar door. Aan de mannen, ik hoor je. Aan de kinderen, ik hoor je. Aan de bejaarden, ik hoor je. Aan de zwangere vrouwen, ik hoor je. Aan diegene in een relatie, ik hoor je. Aan zij die vergeten worden, ik hoor je. Je mag spreken.

Praten helpt

Ik heb gesproken. Toen, erna en nu. Je moet niet direct spreken, iedereen doet dit op zijn eigen tempo. Het is nooit te laat. Want spreken helpt. Ik deed het ook, ik kreeg kort na het voorval hulp van een psycholoog. Ik ging regelmatig bij haar langs. Ik bleef er vaak langer plakken dan de bedoeling was. Maar het was oké, want ik mocht spreken. Ik werd gehoord. Ook nu ga ik nog af en toe naar die psycholoog. Het is voor mij iets normaal geworden. Het hoort niet abnormaal te zijn. Het is eerder alsof ik naar de tandarts ga voor de vaste controle. Het zou zo moeten zijn, gewoon even een check-up om erger te vermijden en de gaatjes die we zelf niet altijd zien toch even onder de loep te nemen. Erkenning geven aan wat we voelen en de deur uit gaan wetende dat je nog sterker bent dan toen je de deur binnen kwam. Ondertussen kijk ik er al naar uit om naar de psycholoog te gaan. Ik weet dat het me goed zal doen. Misschien is de vergelijking met de tandarts niet eens helemaal correct, ik ga liever naar de psycholoog. Ik leer mezelf kennen. Ik leer anderen beter begrijpen. Ik groei. Ik krijg de ruimte om te mogen groeien en fouten maken hoort daarbij. Fouten maken bepaalt niet wie ik ben, fouten maken leert me wie ik ben. Ik mag zijn. Ik word gehoord. Ik mag praten. Ik zal praten. Ik ben aan het praten en ik zal blijven praten.

Ik ben slachtoffer, ik ben verkracht.

Als je wil, praat maar mee. Wacht je liever, dan praat ik wel voor twee.